

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **D. J.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupená advokátem Mgr. Michalem Pleskačem
sídlem Vinohradská 30, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2017, č. j. MHMP 1216239/2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 2. 10. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, blíže specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání, které podal právní předchůdce žalobce (společnost DJ Česko s.r.o., do jejíž práv žalobce vstoupil v průběhu odvolacího řízení) proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „stavební úřad“) ze dne 31. 10. 2014, č. j. MCP6 085727/2014.

Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost o dodatečné povolení změny stavby – stavební úpravy bytové jednotky č. 984/26 v 7. NP.

2. V *prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci a v důsledku toho dospěly k nesprávným skutkovým zjištěním.
3. Ze závazného odborného stanoviska ze dne 7. 8. 2013, č. j. S-MHMP 250 675/2013 (dále jen „prvostupňové odborné stanovisko“) vyplývá, že důvodem pro posouzení změny stavby jako nežádoucí je skutečnost, že přímou návazností pultového vikýře s terasou na hřeben střechy byla narušena střešní krajina vnitrobloku, znehodnocen charakter řadové zástavby Bubeneč a takovéto provedení negativně pohledově působí v dálkových pohledech. V odůvodnění stanoviska však chybí na základě jakých konkrétních zjištění došlo k výše uvedeným závěrům, tedy zmiňovanému narušení střešní krajiny a znehodnocení charakteru řadové zástavby. Žalobce upozorňuje, že v podkladech stanoviska absentuje jakákoliv fotodokumentace a je tak zřejmé, že posuzující orgán se o skutečný stav střešní krajiny ani nezajímal. Tímto byla porušena zásada zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností dle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
4. Prvostupňové stanovisko sice uzavírá, že došlo k narušení střešní krajiny vnitrobloku, avšak neuvádí například, v jakém stavu se střešní krajina vnitrobloku nachází či zda nebyla v důsledku předchozích staveb narušena do takové míry, že již fakticky neexistuje, a tudíž nemůže posuzovaný zásah tuto chráněnou hodnotu jakkoli narušit. Žalobce zdůrazňuje, že základní hodnotou střešní krajiny je nesporně její celistvost. Z uvedeného vyplývá, že i jediný zásah mohl v minulosti tuto celistvost narušit takovým způsobem, že dotčená lokalita již touto hodnotou fakticky nedisponuje. Z tohoto důvodu bylo dle žalobce nezbytné zjistit, jaké míry ochrany může střešní krajina fakticky požívat. Teprve po takovém zjištění lze přistoupit ke konkrétnímu posouzení, zda a případně jaké prvky posuzované stavby s tímto aktuálně existujícím stavem střešní krajiny kolidují a v jaké intenzitě.
5. Dle žalobce byla konstrukce terasy citlivě zakomponována do konstrukce střechy vikýřů a vložena mezi komínová tělesa tak, aby při bočním či běžném pohledu vpředu nebyla téměř patrná. Z důvodu absence konkrétních důvodů pro negativní posouzení prvostupňového stanoviska žalobce předložil v rámci odvolání vlastní hodnocení skutkového stavu a namítal, že provedená stavba nemůže být způsobila narušit střešní krajinu vnitrobloku, neboť stavební úpravy sousedních nemovitostí zcela narušují jak střešní krajinu vnitrobloku a charakter řadové zástavby, tak panorama celé památkové zóny.
6. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce namítá nepřezkoumatelnost odůvodnění obou závazných stanovisek, které trpí nedostatky a spočívají na nesprávném právním posouzení věci.
7. Žalobce namítá, že Ministerstvo kultury jako autor závazného stanoviska nadřízeného správního orgánu (dále jen „druhostupňové odborné stanovisko“) nedoplnilo absentující odůvodnění negativních závěrů přezkoumávaného stanoviska, a nevypořádalo se s argumentací žalobce, tedy s faktickým zhodnocením skutkového stavu. Žalobce si je vědom, že dříve provedené nástavby nemohou být samy o sobě důvodem pro akceptaci nyní posuzovaných úprav, měly by však být náležitě zohledněny při zjišťování aktuální míry zachování střešní krajiny, coby chráněného objektu ochrany památkové péče. Ve druhostupňovém stanovisku není ani uvedeno, jaká konkrétní skutková zjištění žalobce

pomíjí, a bez dalšího je konstatováno, že námitka není na místě a je třeba ji pro zjevnou neopodstatněnost odmítnout.

8. Za nejzávažnější pochybení žalobce považuje ve druhostupňovém odborném stanovisku vypořádání s námitkou nedostatečnosti zdůvodnění stanoviska prvostupňového. V revizním stanovisku je uvedeno, že „odůvodnění prvostupňového stanoviska je dostatečné“, a též, že závazné stanovisko vydané v režimu ust. § 149 správního řádu není samostatným správním rozhodnutím, a proto se na ně nevztahuje ustanovení § 68 správního řádu. S tímto výkladem žalobce ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2016, sp. zn. 2 As 230/2016 nesouhlasí. Z něj je zřejmé, že rozhodující správní orgán může ve svém rozhodnutí odkázat na odůvodnění závazného stanoviska, to však musí splňovat požadavky na kvalitu odůvodnění ve stejném rozsahu jako rozhodnutí samotné. Proto je v citovaném rozsudku uvedeno, že i revizní stanovisko musí obsahovat přdestření úvah, které nadřízený orgán k příslušnému hodnocení přivedly. Z odůvodnění závazného stanoviska či přímo z odůvodnění správního rozhodnutí musí být vždy adresátovi umožněno nahlédnout do úvah rozhodujícího orgánu, což však splněno nebylo a žalobce tak byl zkrácen na svých právech.
9. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce namítá, že správní orgány nesprávně zjistily absenci dobré víry stavebníka.
10. Žalobce nesouhlasí s žalovaným, že stavebník z předcházejících řízení si měl být vědom, že povolení záměru již dříve označeného za neakceptovatelný nelze očekávat. Žalobce uvádí, že nyní posuzovaná změna stavby nebyla nikdy v minulosti předmětem posuzování z hlediska jejího možného konfliktu se zájmy památkové ochrany. Vydané závazné stanovisko ze dne 25. 7. 2006 se týkalo jiných stavebních úprav, než které byly provedeny. Pokud je návaznost pultového vikýře s terasou na hřeben střechy jediným důvodem negativního stanoviska, pak tato skutečnost nebyla ani částečně příčinou zamítavého stanoviska z roku 2006, neboť objektem posuzování byl tehdy odlišný stavební záměr. Ze zamítavého stanoviska z roku 2006 si tak stavebník mohl odnést pouze závěr, že zvýšený počet a rozměry ateliérových a střešních oken je hodnoceno jako nepřipustný zásah do střešní krajiny. O pultovém vikýři jako o méně exponované části domu nebylo v tomto stanovisku ani zmínky. Posuzující orgány zřejmě došly k závěru o absenci dobré víry stavebníka z důvodu, že se jednalo o shodné zasažené objekty (střešní krajina, charakter řadové zástavby a dálkové pohledy), provedení dodatečných stavebních úprav však je v obou řízeních zcela odlišné (v roce 2006 se jednalo o zvýšený počet a rozměry oken, zatímco v předmětné věci o zapuštěný pultový vikýř). Z tohoto důvodu nelze ze závazného stanoviska z roku 2006 cokoli vyvozovat pro řízení týkající se nyní posuzované stavby.
11. Žalobce závěrem žaloby navrhl, aby soud zvážil ustanovení nezávislého znalce za účelem revize obou závazných stanovisek, k čemuž uvedl, že znalec by mohl jako nezávislý subjekt zjistit stav okolní střešní krajiny vnitrobloku a případný zásah předmětné stavby do uvedeného předmětu ochrany.
12. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že stavební úřad žádost o dodatečné povolení stavby zamítl na základě ust. § 149 odst. 3 ve spojení s ust. § 51 odst. 3 správního řádu. Dle těchto ustanovení správní orgán žádost zamítne a neprovádí další dokazování, jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno negativní závazné stanovisko. Touto skutečností bylo vydání prvostupňového závazného stanoviska, jež prohlásilo provedené stavební úpravy za neakceptovatelné. Z výše uvedených ustanovení vyplývá, že negativní stanovisko je pro správní orgán závazné a

nelze na základě něj rozhodnout jiným způsobem, než že se žádost zamítá. Doplnováním dalších důkazů by pak docházelo k porušení zásad správního řízení uvedených v ust. § 6 odst. 2, § 51 odst. 1 a § 149 odst. 3 správního řádu.

13. Dále žalovaný konstatuje, že pro odborné posouzení odvolacích námitek směřujících proti prvostupňovému závaznému rozhodnutí je odvolací orgán povinen vyžádat si od orgánu nadřízeného dotčenému orgánu (zde od Ministerstva kultury) potvrzení nebo změnu zákonného stanoviska, což učinil opatřením ze dne 15. 12. 2014. Ministerstvo kultury dne 20. 4. 2015 vydalo pod č. j. MK 15435/2015 OPP závazné stanovisko, kterým prvostupňové závazné stanovisko potvrdilo. Následně došlo dne 26. 6. 2015 k přerušení řízení na návrh stavebníka za účelem posouzení podnětu na provedení přezkumného řízení závazného stanoviska. Dne 21. 10. 2015 byl vyrozuměním ministra kultury, č. j. MK 62777/2015 podnět odložen.
14. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k jednotlivým odvolacím důvodům odkázal na jejich vypořádání Ministerstvem kultury, neboť právě tento orgán je primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku, přičemž žalovanému jako odvolacímu správnímu orgánu postačí pro účely procesního vypořádání takových námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího závazného stanoviska. Dle žalovaného potvrzující závazné stanovisko obsahuje v souladu s ust. § 149 odst. 4 správního řádu vyličení odvolacích námitek, hodnocení jejich důvodnosti i předestření úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení vedly. Žalovaný pak stručné vypořádání s odvolacími námitkami včlenil do odůvodnění svého rozhodnutí a ověřil tak, že bylo na obsah odvolání ze strany ministerstva reagováno a důvody odvolání byly vypořádány.
15. Ke skutečnosti, zda mohl žalobce vědět z předchozích posouzení o tom, že jím provedená změna stavby je z hlediska ochrany památkové péče nepřípustná, se žalovaný nemůže vyjádřit, neboť mu skutečnosti předcházející vydání závazného stanoviska nejsou známy. Žalovaný pouze konstatuje, že žalobci muselo být zřejmé, že se stavba, jejíž změnu provedl, nachází v území, které podléhá ochraně ze strany státní památkové péče a že jakákoliv změna stavby musí být předem projednána s příslušným dotčeným správním orgánem. Této povinnosti však žalobce nedostál.
16. U jednání, které se konalo dne 9. dubna 2019, setrval zástupce žalobce na podané žalobě a zástupce žalovaného na základě důvodů uvedených v písemném vyjádření a napadeném rozhodnutí navrhl zamítnutí žaloby. K dotazu předsedkyně senátu jaké mají účastníci řízení důkazní návrhy v rámci soudního řízení, zástupce žalobce navrhl vypracování znaleckého posudku, jehož součástí by bylo zachycení aktuálního stavu a konkrétní vypořádání se s rozhodnými skutečnostmi. Po zamítnutí tohoto důkazního návrhu zástupce žalobce požádal o odročení jednání s tím, že chce učinit další důkazní návrhy k námitce žalobce, že dotčený správní orgán nerozhodoval v obdobných případech v dané lokalitě stejně a tedy v podstatě střešní krajina již neexistuje, proto požádal o lhůtu k opatření takových důkazů. Soud po poradě senátu dospěl k závěru, že jednání nebude odročeno, neboť žádost o odročení se týká opatření důkazních prostředků k nově uplatněné námitce nejednotné správní praxe, která byla vznesena až po dvouměsíční lhůtě dané zákonem pro rozšíření žalobních bodů (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Návrh žalobce na vypracování znaleckého posudku zamítl soud pro nadbytečnost, neboť shledal důkazy shromážděné ve správním spise v dostatečném rozsahu pro posouzení věci, obě odborná stanoviska jsou zcela jednoznačná a pro posouzení dané věci jsou adekvátním podkladem. Nadto zachycení aktuálního stavu ve znaleckém posudku je pro posouzení napadeného

rozhodnutí irelevantní, neboť soud přezkoumává žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vychází přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud provedl důkaz černobílou obrazovou dokumentací – třemi leteckými snímky, které žalobce připojil k žalobě.

17. Městský soud v Praze posoudil věc takto:

18. Podle ust. § 149 odst. 3 správního řádu, účinného do 31. 12. 2017 *jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.*

19. Podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu *je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.*

20. *V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci a v důsledku toho dospěly k nesprávným skutkovým zjištěním.*

21. K této námitce soud uvádí, že z provedených stavebních úprav je zcela zjistitelné, jakým způsobem došlo k výše zmiňovanému narušení střešní krajiny a ke znehodnocení charakteru řadové zástavby. Konstrukcí nového vikýře v horní úrovni střechy do dvora, s pultovou střechou z TiZn plechové krytiny, která přímo navazuje na hřeben střechy, je zcela zjevně narušen stávající charakter střešní krajiny a negativně je ovlivněna památkově chráněná oblast. Žalovaný ve svém stanovisku uvedl, že památková hodnota objektu spočívá především v jeho sourodém začlenění do této urbanistické struktury, neboť objekt svým výrazovým pojetím dokumentuje historický vývoj městské zástavby v příslušném časovém úseku i slohovém období a je pevnou součástí architektonického řešení dané lokality. Jelikož změnou stavby byla narušena střešní krajina vnitrobloku, bylo toto sourodé začlenění narušeno, jak je výslovně žalovaným uvedeno dále ve stanovisku: „*Provedení pultového vikýře s terasou v horní úrovni střechy do dvora znehodnocuje střešní krajinu památkové zóny Dejvice, Bubeneč, horní Holešovice, charakter řadové zástavby Bubeneče a negativně pohledově působí v dálkových pohledech a je tak v rozporu se zájmy sledovanými státní památkovou péčí v této lokalitě.*“

22. Dle soudu výše uvedené jednoznačně, tedy bez jakékoli neurčitosti, specifikuje, jakým způsobem změna stavby narušila stávající chráněný objekt a rovněž, že je z tohoto důvodu neakceptovatelná. Nutno podotknout, že součástí správního spisu je i projektová dokumentace, z níž jsou stavební změny patrné. Žalobce nadto nijak nezpochybňuje charakter provedených úprav, pouze odmítá jejich negativní dopad na chráněné památkové hodnoty. Uvedené není ani v rozporu s černobílou obrazovou dokumentací – leteckými snímky zachycující posuzovanou oblast z „ptačí perspektivy“.

23. Jak shodně uvedl jak žalobce, tak žalovaný, v minulosti provedené stavební úpravy sousedních nemovitostí nemohou samy o sobě ospravedlňovat předmětnou změnu stavby. Nelze ospravedlnit změnu stavby provedenou v rozporu se závazným stanoviskem odboru památkové péče argumentem, že v důsledku předchozích stavebních úprav již střešní krajina vnitrobloku byla narušena natolik, že prakticky neexistuje. Jedná se pouze o subjektivní názor žalobce. Předmětná lokalita je i nadále předmětem památkové ochrany. Stejně tak žalobcem předložená vlastní analýza v minulosti provedených změn předmětného chráněného objektu a jeho současného stavu je subjektivním laickým posouzením žalobce, nikoliv orgánu nadaného odborností v dané věci. Námitkou tohoto obsahu se zabýval v rámci přezkumného řízení i ministr kultury (dále jen „ministr“) a to ve vyrozumění o odložení podnětu k provedení přezkumného řízení ze dne 21. 10. 2015, č.j.: MK 62777/2015 OLP, když na str. 2 v posledním odstavci k námitce, že obdobné stavební

úpravy (nástavby) byly realizovány na okolních nemovitostech poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009-52 a v souladu s tímto rozsudkem uvedl, že *„obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech se lze dovolávat jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu s příslušnými předpisy. Tím méně je pak možno v této souvislosti odkazovat na případy, kdy byly tyto stavební úpravy realizovány v rozporu se závaznými stanovisky či dokonce bez vydání závazných stanovisek.“* Soud k tomu dodává, že v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud rovněž konstatoval, že *„To znamená, že účastník řízení se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi, i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem, ale se může domáhat pouze, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán.“*

24. Soud k námitkám v prvním žalobním bodu uzavírá, že skutkový stav soud shledal zjištěný v dostatečné míře a obranu žalobce, že provedená stavba nemůže být způsobila narušit střešní krajinu vnitrobloku, neboť stavební úpravy sousedních nemovitostí zcela narušují charakter řadové zástavby i panorama celé památkové zóny shledal nedůvodnou.
25. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce upozorňuje na nepřezkoumatelnost odůvodnění obou závazných stanovisek, které dle žalobce trpí nedostatky a spočívají na nesprávném právním posouzení věci. Z odůvodnění závazného stanoviska či přímo správního rozhodnutí musí být totiž adresátovi umožněno nahlédnout do úvah rozhodujícího orgánu, což však v daném případě splněno nebylo a žalobce byl proto zkrácen na svých právech.
26. Městský soud v Praze přezkoumal obě závazná stanoviska a na ně navazující správní rozhodnutí a po jejich posouzení dospěl k závěru, že žalobci nelze přisvědčit.
27. Jak již Magistrát hlavního města Prahy, odbor památkové péče (dále též jako „dotčený prvostupňový orgán“) uvedl ve svém závazném stanovisku, že předmětem ochrany dle čl. 3 odst. b) vyhlášky Hlavního města Prahy č. 10/1993 Sb., o prohlášení části hlavního města Prahy za památkové zóny a o určení podmínek jejich ochrany (dále jen „vyhláška“), je v daném případě *„historický půdorys a jemu odpovídající prostorová a hmotová skladba, charakter a architektura objektu, jeho exteriér, veřejný interiér včetně řemeslných a uměleckořemeslných prvků a panorama památkových zón v blízkých pohledech.“* Dále dotčený orgán zdůraznil, že památková hodnota objektu spočívá především *„v jeho sourodém začlenění do urbanistické struktury, prostorové a hmotové skladby jednotně koncipovaného historického urbanistického celku. Objekt svým výrazovým pojetím dokumentuje historický vývoj městské zástavby v příslušném časovém úseku i slohovém období a je pevnou součástí architektonického řešení dané lokality.“*, tedy konkretizoval, v čem spočívá památková hodnota objektu a následně dodal, že *„nyní doložené a realizované stavební úpravy zahrnující výstavbu pultového střešního vikýře s terasou směrem do dvora v úrovni 8. NP jsou nevhodné. Provedenými změnami byla narušena střešní krajina vnitrobloku. Přímá návaznost pultového vikýře s terasou na hřeben střechy je v daném kontextu v rámci střešní krajiny památkové zóny nežádoucí. Provedení pultového vikýře s terasou v horní úrovni střechy do dvora znehodnocuje střešní krajinu památkové zóny Dejvice, Bubeneč, horní Holešovice, charakter řadové zástavby Bubeneče a negativně pohledově působí v dálkových pohledech a je tak v rozporu se zájmy sledovanými státní památkovou péčí v této lokalitě.“*, tedy uvedl důvody, které jej vedly k závěrům, že provedená změna stavby narušila stávající chráněný objekt a je tudíž neakceptovatelná. Úvahy dotčeného orgánu shledal soud logickými a přezkoumatelnými, proto se soud neztotožnil s námitkou žalobce, že obě stanoviska jsou nepřezkoumatelná a odůvodněna nedostatečně. I když si lze představit pobrobněji vypracované odůvodnění a je

možno připustit, že rozhodnutí dotčeného prvostupňového orgánu je svým obsahem stručné, není nepřezkoumatelné. Z jeho odůvodnění jsou patrné konkrétní důvody, pro které prvostupňový orgán dospěl k závěru o neakceptovatelnosti předmětné žádosti. Soud se s tímto závěrem ztotožňuje a dodává, že se nejedná o případ, kdy by odůvodnění rozhodnutí zcela absentovalo či nedostatky odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí nemohly být odstraněny druhostupňovým orgánem, aniž by k tomu bylo třeba doplnit podklady pro rozhodnutí obsažené ve správním spise. Ministerstvo kultury po zhodnocení rozhodnutí prvostupňového orgánu pouze zpřesnilo úvahy správního orgánu prvního stupně a doplnilo rozhodnutí o vypořádání se s námitkami žalobce a to za situace, kdy jejich základ již byl v prvoinstančním správním rozhodnutí obsažen. Pro úplnost soud odkazuje na str. 4 a 5 druhostupňového závazného stanoviska, kde se Ministerstvo kultury vypořádalo s jednotlivými odvolacími důvody žalobce a dodává, že ke stejnému závěru dospěl i ministr, který ve vyznění o odložení podnětu k provedení přezkumného řízení ze dne 21. 10. 2015, č.j.: MK 62777/2015 uzavřel, že podnětem napadené závazné stanovisko Ministerstva kultury, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko MHMP OPP, vycházející z odborného vyjádření NPÚ HMP, bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

28. V návaznosti na již výše uvedené soud konstatuje, že se neztotožňuje s názorem žalobce, že by v minulosti provedené stavby měly být zohledněny při zjišťování aktuální míry zachování střešní krajiny. Soudu není zřejmé, z čeho by bylo možno usuzovat, že by v minulosti provedené stavby nějakým způsobem snížily památkovou ochranu v dané lokalitě. Dle soudu nelze ospravedlnit změnu stavby, která byla provedena v rozporu se závazným stanoviskem odboru památkové péče argumentem, že v důsledku předchozích stavebních úprav již střešní krajina vnitrobloku byla narušena natolik, že prakticky neexistuje. Jedná se pouze o subjektivní názor žalobce. Soud k této úvaze vedla i skutečnost, že předmětná lokalita je i nadále předmětem památkové ochrany.
29. Pro úplnost soud dodává, že žalovaný dostal své povinnosti vyžádat si od nadřízeného orgánu potvrzení nebo změnu závazného stanoviska v důsledku námitek směřujících proti takovému stanovisku. Tento postup aproboval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65: *„K tomu je třeba dodat, že závazné stanovisko dle § 149 správního řádu není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 As 97/2014 - 127, či též rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113) a ve správním soudnictví je proto lze přezkoumat postupem dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. jakožto subsumovaný správní akt. Je tudíž zřejmé, že odvolací správní orgán je povinen vyžádat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska právě v důsledku uplatnění takových námitek, které směřují proti závěrům závazného stanoviska. Je-li tedy závazné stanovisko potvrzeno závazným stanoviskem nadřízeného orgánu, pak dle Nejvyššího správního soudu obvykle postačí ty odvolací námitky, pro něž bylo další závazné stanovisko vyžádáno, vypořádat v rámci rozhodnutí o odvolání odkazem na (v nynější věci potvrzující) závazné stanovisko, doplněné případně citací příslušné jeho části. Naopak není úkolem odvolacího správního orgánu potvrzující závazné stanovisko pro odvolatele blíže interpretovat a posuzovat jeho zákonnost, přezkoumatelnost, věcnou správnost či další obdobné otázky. Takový přezkum původního závazného stanoviska měl být proveden v rámci vydání potvrzujícího (či měnícího) závazného stanoviska, přičemž pokud je v tomto ohledu navazující závazné stanovisko nedostačující, lze se jeho přezkumu domáhat až v případném soudním řízení správním o žalobě proti finálnímu rozhodnutí odvolacího správního orgánu.“*

30. Ohledně míry soudního přezkumu se Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku vyjádřil takto: „Dle tohoto ustanovení rovněž platí, že soud přezkoumá zákonnost subsumovaného právního aktu a nepřezkoumává tedy jeho věcnou správnost, což by ostatně bylo například v případech přezkumu závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy z odborného hlediska neproveditelné bez dalšího znaleckého zkoumání závazného stanoviska. Na druhou stranu je třeba reflektovat, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009 – 150, dovodil, že „[o]bsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí.“ Závazná stanoviska v nynější věci sice jsou optikou předmětu správního řízení kladná, nicméně jako negativní je lze označit ve vztahu k žalobcovu procesnímu postavení a jeho tvrzeným zájmům. Rovněž s ohledem na výše podaný právní názor Nejvyššího správního soudu, dle kterého je právě nadřízený dotčený orgán státní správy primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku, přičemž odvolacímu správnímu orgánu pak v zásadě postačí pro účely procesního vypořádání takových odvolacích námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího (případně měnícího) závazného stanoviska, je tedy třeba, aby revizní závazné stanovisko podle § 149 odst. 4 správního řádu obsahovalo vylíčení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku, dále též hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i představení úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. Neobsahuje-li revizní stanovisko takové náležitosti, lze konstatovat, že je nezákonné.“
31. Lze konstatovat, že závazné stanovisko Ministerstva kultury tyto náležitosti obsahuje, neboť je v něm uvedeno, z jakých podkladů dotčený orgán vycházel, jak je hodnotil a stanovisko též obsahuje vypořádání odvolacích důvodů žalobce.
32. K námitkám ve druhém žalobním bodu soud rovněž uzavírá, že jsou nedůvodné, neboť obě závazná stanoviska jsou přezkoumatelná, jsou řádně odůvodněna a napadené rozhodnutí založené na těchto závazných podkladech není nezákonné.
33. Ve třetím žalobním bodu žalobce namítá, že správní orgány nesprávně zjistily absenci dobré víry stavebníka. K takto formulované námitce soud uvádí, že se soud ztotožňuje s názorem žalobce, a sice že z předchozích posouzení změn stavby není možné najisto usuzovat, že stavební úprava provedená jiným způsobem nebude akceptovatelná. Žalobce však mohl a měl vědět, že jakákoliv stavební úprava v předmětné lokalitě podléhá předchozímu schválení orgánu památkové ochrany. Žalobce však nedostál povinnosti nechat danou stavební úpravu projednat před příslušným dotčeným správním orgánem, tedy o své vůli na tuto povinnost rezignoval. Nutno též poznamenat, že žalobce provedl změnu stavby nejen bez kladného posouzení orgánem památkové péče, ale také bez stavebního povolení dle stavebního zákona.
34. Městský soud v Praze tak uzavírá, že byť se jednalo o jiné stavební úpravy než ty, které byly závazným stanoviskem z roku 2006 prohlášeny za neakceptovatelné, žalobce si měl být s ohledem na charakter lokality a její stávající památkovou ochranu vědom, že jakékoliv stavební úpravy podléhají striktnímu posouzení stran památkové péče. Provedení stavby bez kladného stanoviska tak lze přikládat spíše k tíži žalobce, z jehož jednání lze usuzovat, že spoléhal, že předmětný stavební záměr bude schválen, avšak v opačném případě byl s jeho zamítnutím srozuměn. Postup žalobce naopak nasvědčuje, že se provedením změny stavby a následnou žádostí o dodatečné stavební povolení pokoušel obejít negativní stanovisko orgánu památkové ochrany před samotným provedením

stavby. Z tohoto důvodu soud ani námitky ve třetím žalobním bodu nemohl shledat důvodnými.

35. Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jejich běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. dubna 2019

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

